

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Berke Barna ügyvéd által képviselt felperesnek a Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság /1088 Budapest, József krt. 6./ alperes ellen reklám-felügyeleti bírság tárgyában hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében - amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében az elnök által képviselt Füstirtók Egyesület /1026 Budapest, Endrődi S. u. 16/A./ beavatkozott - a Pest Megyei Bíróság 2009. december 7. napján kelt 5.K.26.171/2009/9. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Pest Megyei Bíróság 5.K.26.171/2009/9. számú ítéletét, továbbá az alperes HAJ-02921/2/2008. számú határozatát - az elsőfokú határozatra kiterjedő hatállyal - hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú közigazgatási hatóságot új eljárásra kötelezi.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 60.000 /hatvanezer/ forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

A feljegyzett kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Füstirtók Egyesület bejelentése alapján reklám-felügyeleti eljárás indult az elsőfokú hatóságnál.

A bejelentés szerint a Szupermarket Élelmiszerbolt Áruház pénztárai felett cigaretta-eladásra kialakított redőnyös boxok találhatók. A boxok oldalain logó, a pénztáros felőli oldalon márkanév, a hátsó oldalon nagyméretű dohányreklám-táblák vannak kihelyezve.

A Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság Közép-magyarországi Regionális Felügyelősége - a bejelentés alapján - 2007. március 13. napján

ellenőrzést végzett a Budapest, XV. kerület alatt üzemeltetett Szupermarket elnevezésű egységben.

Az ellenőrzésről készült jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy az egység két pénztára felett dohánytermék-tároló található, ahonnan a dohánytermékek forgalmazása történik, oly módon, hogy a pénztáros a tárolóból kiveszi a kért dohányterméket, és átadja a vásárlóknak.

A tárolók eladótér felőli oldalán "Mindig többet adunk, 107 éve méltán sikeres, imagine that" feliraton kívül négyféle termék képi ábrázolása található.

A tárolók pénztáros felőli oldalán az "1899 óta a világon, imagine that" feliraton kívül a termék képi ábrázolása látható.

Az elsőfokú hatóság a 2007. március 20-án kelt L4-330-2/2007. számú határozatával a felperest elmarasztalta. Az alperes a HAJ-1698-2/2007. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az alperes ezen határozatát a 2008. február 29-én kelt HAJ-1698-5/2007. számú határozatával visszavonta, az elsőfokú határozatot megsemmisítette, és az eljárás lefolytatását rendelte el.

Az elsőfokú hatóság 2008. március 21-én értesítette a felperest a közigazgatási hatósági eljárás megindításáról. A társaság nyilatkozattételi jogával nem élt.

Az elsőfokú hatóság a feltárt tények alapján a 2008. április 24-én kelt KMF-3298-2/2008. számú határozatában a felperes - mint reklámozó - felelősségét megállapította, és 2 millió Ft bírságot szabott ki terhére; egyúttal megtiltotta a jogsértő magatartás további folytatását.

A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 2008. szeptember 11-én kelt HAJ-02921-2/2008. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperesi határozatok felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy az alperesi hatóság korábbi jogértelmezési gyakorlatát egyetlen bírósági ítéletre hivatkozással módosította.

Állította, hogy a hatóság által kifogásolt magatartás tanúsítása idején, 2007 márciusában a gazdasági reklámtevékenységről szóló 1997. évi LVIII. törvénynek /a továbbiakban: Grtv./ dohányreklámra vonatkozó rendelkezése körében fennálló, hatósági és bírósági gyakorlatnak megfelelő tartalommal került kialakításra a tároló-felület.

Kifejtette, hogy a Grtv. 13. § /4/ bekezdése a kivételszabály vagylagos feltételként követeli meg a termékbemutatást és az árfeltüntetést.

Hivatkozott a felperes a gazdasági reklámtevékenység alapvető feltételeiről és korlátairól szóló 2008. évi XLVIII. törvény 3. §

/d/ pontjára, amely 2008. szeptember 1. napjától a gazdasági reklám fogalmát határozza meg.

Álláspontja szerint ez a gazdasági reklámfogalom alkalmazható a Grtv. 13. § /4/ bekezdés kivételszabálya esetében is.

Kifejtette, hogy az alperesi hatóság a dohánytermék-tárolók oldalait tévesen sajtóterméknek minősítette; fenntartotta azt az álláspontját, hogy nem helytálló ez a minősítés.

Sérrelmezte a bírság összegének meghatározását és kifogásolta, hogy a határozat indokolása mindösszesen annyit rögzített, hogy figyelembe vette a fogyasztói érdekek hátrányos érintettségét, valamint a dohányzás súlyosan károsító hatását.

Utóbb hivatkozott arra is, hogy az eljárás megindítására, az értesítés megküldésére a reklám közzétételétől számított egy éven túl került sor, ezáltal sérült a Grtv. 16. § /4/ bekezdése.

Kifejtette, hogy a bírság csökkentése mindenképpen indokolt, az elhúzódo eljárásra figyelemmel is, valamint arra, hogy a korábbi időszakban, 2007-ben lényegesen alacsonyabb bírságokat szabtak ki a jogszabálysértés miatt a hatóságok.

A megyei bíróság a felperes keresetét alaptalannak értékelte, és elutasította azt.

Ítéletének indokolásában elsődlegesen kiemelte, hogy a jelen perben alkalmazandó, az eljárás megindulásakor hatályos Grtv. 2. § h/ pontja a gazdasági reklám fogalmát határozza meg.

Kifejtette a megyei bíróság, hogy a Grtv. 13. § /1/ bekezdése alapján tilos közzétenni dohányáru reklámját.

A Grtv. 13. § /4/ bekezdés b/ pontjában meghatározott kivétel nem vonatkozik a felperes által megvalósított reklámra. A tárolódobozokon elhelyezett feliratok nem tekinthetők termékbemutatásnak, és - nem vitatottan - árfeltüntetés sem szerepelt rajtuk.

A megyei bíróság osztotta az alperes azon álláspontját, hogy a dohányáru-eladás helyén való bemutatás és árfeltüntetés együttes feltételt jelent, egyebekben a jogalkotó nem az "és" kötőszót alkalmazta volna.

A megyei bíróság álláspontja szerint a sajtótermék fogalmának meghatározására helytállóan hivatkozott az alperes a Grtv. 2. § t/ pontjára; ugyanakkor az adott termék sajtótermék annyiban, hogy a boxok nyilvános közlésre szánt technikai eszköznek minősülnek, illetve az abban elhelyezett változó feliratok.

A Grtv. 13/A. § /1/ bekezdése meghatározza, hogy dohányáru sajtótermékben és szabadtéri reklámhordozón való reklámjának tartalmaznia kell "A dohányzás súlyosan károsítja az ön és környezete egészségét", valamint a dohányáru nikotin- és kátránytartalmát közlő adatokat.

E vonatkozásban - függetlenül attól, hogy sajtóterméknek minősül, vagy nem - a dohánytároló box nemvitásan reklámhordozónak minősül,

ez esetben pedig a reklám tartalmát a jogszabályban meghatározottaknak megfelelő figyelmeztetésekkel kell kiegészíteni. Mindezek alapján - a megyei bíróság megítélése szerint - az anyagi jogszabálysértést egyértelműen és helytállóan állapította meg az eljáró közigazgatási szerv; ennek megfelelően alkalmazta a jogszabályban meghatározott jogkövetkezményeket.

A felperesi hivatkozással szemben kiemelte a megyei bíróság, hogy az eljáró hatóságok a felperes tevékenységét, magatartását minden esetben visszamenőlegesen bírálják el; a jövőre nézve ugyanis egy tevékenységet csak megtiltani lehet, de szankcionálni nem.

Megállapította a megyei bíróság, hogy az eljárás elhúzódására történő felperesi hivatkozás helytálló; ez az eljárási szabálysértés azonban - a megyei bíróság álláspontja szerint - az érdemi döntésre nem hatott ki.

A Grtv. 18. § /2/ és /3/ bekezdésére hivatkozással rámutatott a megyei bíróság, hogy az első- és másodfokú hatóság a bírság mértékét indokolta; a határozatokból a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, vizsgálták a jogsértés súlyát, hogy a jogsértéstől való visszatartást célozták meg a bírság kiszabása során.

Kifejtette a megyei bíróság, hogy a felperesnek a per során azt kellett volna bizonyítania, hogy ez a kiszabott bírság eltúlzott, jogszabálysértő, indokolatlan; a felperes azonban ennek megállapíthatóságára bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

Nem tartotta alkalmasnak a megyei bíróság a jogsértés megállapítására azt, hogy a korábban meghozott határozatoknál általában alacsonyabb bírságok kiszabására került sor.

Álláspontja szerint nem tekinthető önkéntes jogkövetésnek, hogy a marasztaló ítéletet követően - akkor is, ha a döntéssel nem értett egyet - a felperes megkezdte a boxok átalakítását. Ez a megvalósított cselekmény a jogsértés súlyát már nem befolyásolta. Az eljárás elhúzódása, a bírság későbbi megfizetésére kötelezés a felperes számára nem jelentett olyan joghátrányt, amely miatt hatályon kívül helyezésre, a bírság mértékének megváltoztatására kerülhetett volna sor.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezését kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta.

Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Grtv. 13/A. § /1/ bekezdését, 2. § t/ pontját, a Ket. 88. §-át és 94. § /1/ bekezdését, valamint a Grtv. 16. § /1/ és /3/ bekezdését, továbbá a /4/ bekezdésben foglaltakat.

Kifejtette a felperes, hogy - álláspontja szerint - a jogerős ítélet jogszabálysértő módon értelmezi a Grtv. 13/A. § /1/

bekezdését, azzal, hogy azt nem csak a sajtótermékben vagy szabadtéri reklámhordozón, hanem bármilyen reklámhordozón közzétett reklámra alkalmazandónak tekinti.

Jogszálysértő módon állapította meg az ítélet, hogy a vizsgált reklámnak annak okán kell megfelelnie a Grtv. 13/A. § /1/ bekezdésében foglalt tartalmi követelményeknek, hogy a dohánytároló box reklámhordozónak minősül.

Hivatkozott a felperes a 37/2000. /X. 31./ AB határozat indokolásában foglaltakra.

Megjegyezte, hogy a dohánytároló nem tekinthető szabadtéri reklámhordozónak sem, mivel a Grtv. 2. § u/ pontja értelmében a szabadtéri reklámhordozó reklám közzététele céljából, építményen kívül elhelyezett eszköz, a dohánytároló box pedig nem az üzleten kívül, hanem azon belül, a pénztár felett található.

A felperes megítélése szerint a jogerős ítélet jogsértő módon értelmezte és alkalmazta a Grtv. 2. § t/ pontja szerinti sajtótermék fogalmát - "a nyilvános közlésre szánt technikai eszköz" csak egy csonka eleme a törvényi norma-definíciónak. Hangsúlyozta, hogy a Grtv. külön definiálja a gazdasági reklám fogalmát. Amikor pedig nem a "reklám" kifejezést használja a Grtv., hanem a "tájékoztatás" kifejezést, akkor nyilvánvalóan nem a reklám-tájékoztatást kell érteni a tájékoztatás kifejezés alatt.

Hivatkozott arra is a felperes, hogy a Grtv. 2. § t/ pontja szerinti sajtótermék-definíció a sajtóról szóló 1986. évi II. törvényből /a továbbiakban: Sajtótörvény/ származik, a Sajtótörvény 20. § b/ pontjában található fogalom-meghatározással teljes mértékben megegyezik.

A sajtótermék fogalmát tehát a Sajtótörvényből vette át a jogalkotó, a Grtv. értelmező rendelkezéseinek megalkotásakor; ezen értelmezést illetően a felperes Legfelsőbb Bírósági eseti döntésre is hivatkozott. Hangsúlyozta, hogy sem a Legfelsőbb Bíróság értelmezése szerint, sem hétköznapi értelemben nem minősül egy dohánytároló eszköz sajtóterméknek.

A felperes álláspontja szerint a tároló box, vagy a polcok között kihelyezett tábla között a sajtótermékként való értékelhetőség vonatkozásában nincs különbség; a hordozott reklám által egy tábla, vagy akár egy polc, egy tároló oldala nem válik sajtótermékké.

Hangsúlyozta a felperes azt is felülvizsgálati kérelmében, hogy jogszálysértő és iratellenes módon állította a jogerős ítélet, hogy a reklám-felügyeleti eljárás megindítása nem sértette meg a Grtv. 16. § /4/ bekezdését.

Kifejtette, hogy a helyszíni ellenőrzés időpontjában a reklám-felügyeleti eljárás még nincs folyamatban, mivel az ellenőrzés során feltártak alapján a hatóság igazgatója jogosult dönteni arról, hogy indokolt-e a reklám-felügyeleti eljárás megindítása,

azaz a vizsgált tényállás felveti-e a Grtv. rendelkezései megsértésének gyanúját.

A hatóság 2008. március 21. napján értesítette a felperest az eljárás megindításáról, egészen addig azonban a vizsgált magatartás tárgyában a hatóság nem indított a felperessel szemben hatósági reklám-felügyeleti eljárást.

Annak igazolására, hogy a hatósági ellenőrzés idején reklám-felügyeleti eljárás még nincs folyamatban, a Ket. 88. §-ára, illetve 94. § /1/ bekezdésének rendelkezéseire hivatkozott.

Hangsúlyozta, hogy a Füstirtók Egyesület beadványa, egy bejelentés nem alkalmas a reklám-felügyeleti eljárás megindítására, illetve a Füstirtók Egyesület nem bírt jogosultsággal reklám-felügyeleti eljárás ügyfélként való kezdeményezésére.

Hivatkozott a Grtv. 16. §-ában foglaltakra, és hangsúlyozta, hogy a Füstirtók Egyesület nem minősül a fogyasztók érdekvédelmét ellátó társadalmi szervezetnek. A Füstirtók Egyesület a nemdohányzó személyek érdekeinek képviselőjét látja el, ez olvasható ki az egyesület deklarált céljából. A nemdohányzók érdekeinek védelme, a dohányzás visszaszorításáért való küzdelem a fogyasztás megelőzését célozza; ez azonban nem tekinthető a fogyasztói érdekek védelme körébe tartozónak, mivel nem a fogyasztóként (jelen esetben dohányterméket vásárlóként) ügyletre lépő személynek a vásárláshoz kapcsolódó jogai, jogos érdekei védelmét szolgálja.

Ezen túl hivatkozott arra is, hogy a Füstirtók Egyesület nem rendelkezik ötven fő természetes személy taggal, így a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény /a továbbiakban: Fgytv./ 2. § e/ pontjában a fogyasztók érdekvédelmét ellátó társadalmi szervezetekkel szemben megfogalmazott, e követelményt sem teljesíti.

Hangsúlyozta, hogy a kifejtettek okán a Füstirtók Egyesület kérelme alapján reklám-felügyeleti eljárás nem indulhatott meg, így a jelen perben felülvizsgált határozat alapjául szolgáló eljárás csak hivatalból megindult eljárásként értékelhető; hivatalból pedig a hatóság a felperessel szemben csak 2008. március 21. napján indított reklám-felügyeleti eljárást, amely időpontban azonban már túllépte a Grtv. 16. § /4/ bekezdése szerinti egy éves időkorlátot.

Az alperes és az alperesi beavatkozó felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felperes kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

A felülvizsgálati kérelem részben alapos.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a megyei bíróság megfelelő alapossággal feltárta az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - részben téves jogi következtetést vont le.

Kiemeli a Legfelsőbb Bíróság, hogy a Grtv. 2001. évi I. törvénnyel történt módosítása folytán 2002. január 1-től teljes körűen tilalmazottá vált a dohányárak reklámozása.

Ezt a generális tilalmat a Grtv. 13. § /1/ bekezdése rögzíti akként, hogy "tilos közzétenni dohányáru reklámját". Ezen tilalom, a Grtv. 13. § /4/ bekezdésében meghatározott eseteket kivéve, a közzétételi eszközökre tekintet nélkül vált teljes körűvé.

A Grtv. 13. § /4/ bekezdés b/ pontja értelmében az /1/ bekezdésben foglalt tilalom nem terjed ki a dohányáru eladási helyén való bemutatására és árfeltüntetésére ...

Helytállóan hivatkozott a jogerős ítélet a Grtv. tárgyi hatályát meghatározó 2. § h/ pontjának gazdasági reklámfogalmára. E fogalmi definíció és a kivételszabály együttes alkalmazása alapján dönthető el, hogy a konkrét esetben a dohányáruval kapcsolatos tiltott, vagy megengedett tájékoztatási tevékenység valósult-e meg.

A Grtv. 2. § h/ pontjának utolsó fordulata az áru vagy árujelző - ezek között a márkajelzések, így a dohányárak márkajelzése is értendőek - megismertetését előmozdító tájékoztatást is gazdasági reklámnak minősíti. Ugyanakkor a konkrét reklámtevékenység nem felel meg a Grtv. 13. § /4/ bekezdés b/ pontjában foglalt kivételszabálynak, a reklámtevékenység az eladási helyen történő márkanév-ismertetés volt, amely nem minősíthető sem a dohányáru bemutatásának, sem árfeltüntetésnek, ezért jogszerűen állapították meg az alperesi hatóságok azt, hogy a felperesi közzétevő megszegte a Grtv. 13. § /1/ bekezdésében rögzített tilalmat.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság az Ndtv. 5. § /5/ bekezdésének szabályozására is. Ezen rendelkezésből következően a dohányáru bemutatása a dohányáru értékesítésére kijelölt egyéb területektől elkülönített önálló polcokon, az üzlethelyiségnek a dohányáru forgalmazására kijelölt részén, valamint a dohányterméket értékesítő önálló üzlethelyiségben, annak belső terében megengedett.

A perben vizsgált helyszíni ellenőrzés során megállapítást nyert, hogy az üzlet belső terében a cigarettatároló állvány felső részén került elhelyezésre a felirat. Ennél fogva a Grtv. 13. § /4/ bekezdés b/ pontjában foglalt kivételi szabály egyik követelménye megvalósult azáltal, hogy a termék-kommunikációra az eladási helyen került sor. Ezen szabályozás azonban a dohányáru eladási helyén is csupán meghatározott módon megvalósuló kommunikációt enged, konkrétan a dohányáru eladási helyén való bemutatását és árfeltüntetését.

A perben rendelkezésre állt iratanyagból megállapítható volt, hogy a vizsgált reklámtevékenység annak ellenére, hogy az az eladási helyen zajlott, nem felelt meg az árfeltüntetés fogalmának, mivel a márka-megjelölésen túlmutató egyéb érdemi információt nem tartalmazott. Ebből következően a cigaretta-tároló boxok felső

részen található feliratnak az eladási helyen történő közzététele - a Grtv. 13. § /4/ bekezdés b/ pontjában foglalt konjunktív feltételek teljesülésének hiányában -jogsértő reklámozásnak minősül.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy a Grtv. 13. § /1/ bekezdése szerint a dohányárak reklámozása tilalmazott. Abban az esetben, ha a termékről szóló tájékoztatás csupán a termék márkanevét jeleníti meg, az nem tekinthető másnak, mint a terméket népszerűsítő reklámtevékenységnek; ezt pedig a Grtv. hivatkozott szabálya tiltja.

Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy több eseti döntésben már rámutatott arra, miszerint a márkamegnevezés önmagában a dohányáru reklámjának minősül.

Az alperesi beavatkozó ügyféli minőségének megkérdőjelezése kapcsán hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy az alperesi beavatkozó bejelentését követően a hatóság a felperes ellen hivatalból indította meg eljárását - mint ahogy arra a felperes felülvizsgálati kérelmében is rámutatott.

A fogyasztóvédelmi hatóság hatáskörébe tartozó jogszabálysértésről volt szó, amely esetben a hatóság hivatalból is jogosult volt eljárást indítani és lefolytatni, így nem volt jelentősége annak, hogy az alperesi beavatkozó ügyfélként szerepelhetett-e a közigazgatási eljárásban.

A perbeli beavatkozás lehetősége - az előzmények és az eljárásban való részvétele ismeretében, a taglétszámtól és az egyesület céljától függetlenül - nem volt megkérdőjelezhető.

Helyesen hivatkozott arra a jogerős ítélet és a felülvizsgálati kérelem is, hogy a Grtv. 2. § t/ pontja határozza meg a sajtótermék fogalmát.

A felülvizsgált határozatokban a sajtótermékre vonatkozó érvelés jogszabálysértő.

Kiemeli a Legfelsőbb Bíróság, hogy a Grtv. 13. §-ához - amely jelenleg a 13/A. §-nak felel meg - fűzött jogalkotói indokolás szerint a sajtótermékben megjelenő reklám alatt a sajtóban megjelenő reklámot kell érteni. Az indokolás ugyanis "sajtóban és szabadtéri reklámhordozókon" való reklámozásról ír, azaz a sajtótermékben való reklámozást a sajtóban való reklámozásként értette a jogalkotó; a Grtv. megalkotásakor a sajtóban megjelenő reklámra írt elő külön - a Grtv. jelenlegi 13/A. §-ában foglalt - tartalmi követelményeket.

Egyetértett a Legfelsőbb Bíróság a felperes azon jogi álláspontjával, hogy a perbeli esetben a dohányárut tároló polcra kihelyezett tájékoztatás nem tekinthető sajtótermékben, sajtóban,

vagy szabadtéri reklámhordozón megjelenő reklámnak; ezért az ezekre vonatkozó külön, speciális szabályozás nem is alkalmazható.

Ezen túl egyértelműen megállapítható volt a perben rendelkezésre állt iratanyag alapján, hogy a felperes a Grtv. 2. § h/ pontja szerinti fogalom-meghatározásnak megfelelő gazdasági reklámtevékenységet folytatott, a vizsgált reklámeszközökön közzétett dohánytermékekkel kapcsolatos feliratok tartalmuknál fogva dohányárut népszerűsítő reklámtevékenységnek minősültek. E tekintetben tehát alaposnak minősült a felperes felülvizsgálati kérelembeli előadása.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy a reklám-felügyeleti eljárás tárgyát az ellenőrzés időpontjában – tehát 2007. március 13-án – feltárt állapot képezte, és az eljárás alapjául szolgáló tényállás felderítése már az alapeljárás során megtörtént.

A Ket. 29. § /1/ bekezdése szerint a hatósági eljárás az ügyfél kérelmére, bejelentésére, nyilatkozatára, más hatóság kezdeményezésére, külön jogszabályban meghatározott panaszra (a továbbiakban együtt: kérelem), vagy hivatalból indul meg. Jelen esetben az eljárás 2007 márciusában megindult, így az eljárás külön megindítására a Ket. rendelkezései alapján nem volt lehetőség.

A helyszíni szemlét követően folytatott eljárás eredményeként született határozatok bírósági felülvizsgálata iránt indult perben az alperes saját hatáskörben eljárva akkori határozatát visszavonta, megsemmisítette az elsőfokú határozatot, és új eljárás lefolytatását rendelte el. Ezen megismételt eljárás során születtek a jelen perben felülvizsgált határozatok, így alaptalan a felperes ezzel összefüggő – és ezen lényeges tényállási elemet mellőző – érvelése.

Alaptalan a felperes arra való hivatkozása, hogy a hatóság a Grtv. 16. § /4/ bekezdését megsértve, a reklám közzétételét követő egy éven túl, csak 2008. március 21-én indította meg az eljárást.

A Pp. 275. § /2/ bekezdése értelmében a Legfelsőbb Bíróság a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül.

Mivel a felperes felülvizsgálati kérelmében már a bírság mértékét nem kifogásolta, erre a felülvizsgálati eljárás nem terjedt ki.

Tekintettel arra, hogy a bírságolásnál irányadó szempontok közül a sajtóterméken megvalósuló reklámozás körülménye kiesettnek tekintendő, így az alperesi hatóságnak erre figyelemmel kell az új eljárás során a bírság összegét meghatároznia.

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /4/ bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, egyben helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hozott, és az alperes jogszabálysértő határozatát a Pp. 339. § /1/ bekezdésének megfelelően - az elsőfokú határozatra kiterjedő hatállyal - hatályon kívül helyezte, az elsőfokú közigazgatási hatóságot új eljárásra kötelezte.

Az elsőfokú és a felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltség megfizetésére a Legfelsőbb Bíróság az alperest a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése és 83. § /1/ bekezdése szerint kötelezte.

A tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. /VI. 26./ IM rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2011. március 23.

**Dr. Buzinkay sk. Zoltán tanácselnök, Dr. Fekete Ildikó sk. előadó
bíró, Dr. Patyi András sk. bíró**

A kiadmány hitelül:

tisztviselő